

Dragi gospod Doropoljski!

Pisati Vam želim o tem, kako se imamo kaj na tem visokem hriščku. Prav na veselem kraju stoji šola žusemska. Sedaj smo dobili prav prijaznega gospoda učitelja. Prav lepo nas uči. Prav rada hodim v šolo, ker je tako lepo vreme kakor v pomladi. Ptičke nam pojo in rožice že cveto. Vse je veselo za nas mladino žusemsko. Pristrčno veselo nam je hoditi v šolo na ta visoki hrib. Med potom cvetke nabiramo ter se ž njimi razveseljujemo.

Vam udana učenka

Monika Vogatova

Na Žusmu, dne 29. februarja 1917.

Odgovor:

Ljuba Monika!

Ti si zares vesela deklica. Tebi je vse veselo. Naj bi ti ostalo to veselje vedno v srcu, da bi ti bilo smehljajoče se življenje samo ena vesela pesem. — Nedavno spomladi je bil nek deček tako vesel lepe vigradi (pa tudi tako razmišljen), ko je opisoval pomladno radost, da je napisal, kako lepo pličice cveto in rožice pojo. Seveda smo se mu smejali in tudi sam bi se bil rad, pa ni mogel v lastno škodo. Naslednji dan je popravil pomoto in se veselil z drugimi. Zato pa le veselo v življenje vsi!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Sedaj Vam hočem prvikrat pisati, ker sem v šoli dobila „Zvonček“ od gospoda učitelja. Stara bom 14 let. Zdaj smo dobili novega gospoda učitelja, ki nas tako lepo uči. Zdaj sem dobila lepo izpričevalo. V šolo jako rada hodim, ker se veliko lepega naučim. Pozimi imam čas v šolo hoditi. Jaz jako rada berem „Zvonček“, ker je veliko lepega v njem. Zdaj je pa to pismo dokončano in Vam v roke podano.

Srčno Vas pozdravlja Vaša zvesta

Matilda Hernalvs
učenka na Žusmu.

Odgovor:

Ljuba Matilda!

Kakor sodim po tvoji lični pisavi, si res pridna učenka. Tudi Zvonček čitaš rada. Kdo bi se čudil! Na daljnem avstrijskem jugu v starodavnem mestu Splitu živi deklica Slovenka, ki tudi rada čita Zvonček. Našemu uredniku je pisal od tam akad. kipar g. prof. Sv. Peruzzi, da ga je prav ta učenka opozorila na spis v našem listu, kjer ste videli slov. umetnika, ko dovršuje „Kranjskega Janeza“. — Spomenik padlim junakom slov. polka cesarjevič Oton. Pa ne samo opozorila ga je na ta spis, marveč tudi znala ponoviti skoro vso čitlivo na pamet. Da, šele daleč od domovine znamo ceniti svoj jezik, milo slovensko besedo.

*

Velenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem napisati par vrstic kakor moje tovarišice. Stara sem trinajst let in prav rada hodim v šolo. Tukaj je jako prijetno, ker se vidi daleč na okrog. Tukaj je zelo toplo in že cvetejo trobentice in vijolice. Sedaj smo dobili novega gospoda učitelja in ga imamo jako radi. Prav rada čitam Zvonček. Najbolj mi ugaja pravljica: Kaj nam pripoveduje naš dedek.“

Srčno Vas pozdravlja Vam udana

Zofija Šarlah.

Na Žusmu, dne 27. svečana 1917.

Odgovor:

Ljuba Zofija!

Ko se zbuja narava v novo življenje, je najlepši čas leta. Vse povsod donijo glasne pesmi, cveto vijolice in se igrajo ribice v potoku. A tudi človeško srce čuti tedaj obnovitev v svoji notranjosti. Tudi v njem se zbujejo pesmice — lepe misli o bodočih ali že prežitih prijetnostih, lepi spomini lepih dni in drzne, vabljlive nade v bodočnost. Naj bi ostala tako pomladna pesem v tvojem srcu še dolgo, dolgo!

*

Velecenjeni gospod!

Prav rada čitam Zvonček. Mnogo lepega sem že prečitala. Tudi jaz Vam hočem pisati par besedi. Zdaj je zopet vesela šola na Žusmu. Učitelja imamo prav dobrega. Prav me veseli šola. Stara sem še le 12 let. Upam, da se bom še mnogo lepega naučila.

Srčno Vas pozdravlja
Marija Škorjanc

Na Žusmu, dne 27. svečana 1917.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Tvoje pismo ni dolgo. Zelo me veseli, da se hočeš rada učiti. Življenje je vedna šola. Kdor bi mislil, da se mu ni več treba učiti, že zastaja v svojem znanju. Neprenehoma napreduje le tisti, ki mu je življenje šola. Ne mislim, da bi moral imeti vedno knjigo na kolenih in belešnico v roki. Ne. Dovelj je, da ima odprto oko, odprto uho in odprto srce.

Spoštovani gospod Doropoljski!

Zvedeli smo, da nas zapustijo gospod učitelj. Srečni bodo tisti otroci, ki dobe našega gospoda učitelja. Zelo sem žalostna, ker bom že morala čez deset tednov zapustiti šolo. Naznanim Vam tudi, da imam očeta in dva brata pri vojaki. In zdaj sta še doma bratec in mlajša sestra. Zelo sem žalostna za bratoma in očetom. Morebiti jih ne bom videla več. Stara bom kmalu štirinajst let ter hodim na Žusm v šolo k gospodu Francu Fogačniku, ki nas prav dobro uči. Tukaj pri nas je bilo do sedaj prijetno vreme, toplo in brez snega. Na Žusmu imamo dve cerkvi: ena je posvečena sv. Valentinu, druga pa sv. Jakobu. Na tem hribu je jako veselo. Zdaj pa sklenem svoje slabo pisanje in prosim odgovora.

Srčno Vas pozdravlja Vam udana
Micika Artičekova

Žusm, dne 17. svečana 1917.

Odgovor:

Ljuba Micika!

Kar si ti pisala pismo pa doslej, da je bil natisnjen moj odgovor je minila približno polovica leta, lepša polovica. Tedanji cvet je že zrastle sad. Vi ste se lepo veselili v lepi okolici žusemske šole, a zunaj po svetu ni bilo tako veselo. So pa tudi junaki naši vojaki, ki ne puste sovražnika v deželo, da se mi v miru učimo, napredujemo in veselimo božje narave v cvetoči mladosti. Slava njim a neskončna slava padlim junakom.

Dragi gospod Doropoljski!

Zdaj so jako žalostni časi, ker je vojska. Pa vendar sem vesela, ker imamo vsaj prav dobrega učitelja. Prav rada hodim v šolo. Stara sem še le ednajst let ter upam, da se bom še mnogo lepega naučila. V šoli sem čitala jako lep spis v „Zvončku“. Zato Vam tudi jaz pošljem pozdrav od Vam neznanke Berte Drač

Na Žusmu, dne 27. februarja 1917.

Odgovor:

Ljuba Berta!

Tvoj list pove mnogo. O vojski je danes navadna beseda, o dobrem učitelju pa samo tedaj, ko ga ljudje potrebujejo. Tudi otroci radi pozabijo svoje prve učitelje, ko rabijo tudi njihove nauke. Upajva, da ne bo na vaši šoli nič takih učencev in ne učiteljev.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Dolgo časa Vam že nisem pisala, sedaj Vam pa pišem in Vam obenem pošiljam rešitev ugank v „Zvončku“. Sedaj obiskujeva z bratom Dušanom prvi razred zaposlovalnih tečajev goriške slovenske gimnazije. V kratkem dobimo izpričevala, in upava, da bo za oba izid prav dober. Najina součenka je tudi moja prijateljica že od 2. raz. ljudske šole, Stanka Berginc, ki vam je tudi že pisala. V Trstu smo imeli pred kratkim hudo burjo, ki pa je ponehala, da imamo sedaj najlepše, skoro pomladansko vreme. Seveda pa pri nas vedno grmi tam s Krasa, pa smo se že tako privadili, da se ne zmenimo več za tako grmenje. Tupatam pride kak „tiček“, kakor pravi moja mala sestra, ko ga zagleda. Ali naši topovi ga hitro preženejo. Nekokrat je padla bomba prav blizu mene in moje male sestrice, na drugi strani ulice, pa se ni užgala. Videla sem jo, kako se je vrtela na tlaku, pa sva hitro skočili s sestrico v bližnjo vežo. Bombo je pokril neki vojak v plaščem in jo potem odnesel. Ata pravi, da se ni treba bati nič, da Italijani nikdar ne pridejo v Trst. — Kam pa je šel gospod Gangl, ker je pisano v „Zvončku“, da ni več pri „Zvončku“? Pred vojno sem ga videla v Ljubljani, ko sem bila na počitnicah — Zaključujoč svoje pismo, Vas prosim, da ga priobčite v „Zvončku“, in Vas najprisrčneje pozdravljam

Veljka Ekar

učenka I. gimn. raz.

Odgovor:

Ljuba Veljka!

Tvoje pismo je nekoliko zaostalo, a vendar še zelo zanimivo. Pri nas smo zaradi pomladi uganili tako: Prejšnja leta so se vrnili najprej k nam Italijani, za njimi lastovke in potem šele pomlad. Letos ne pustijo naši hrabri vojaki naprej Lahov, pa ne more za njimi niti pomlad, toda upam, da jo še tudi letos puste preko fronte. — Gospod Gangl je bil tudi menda med branilci domovine. Kako bi on, prerok domovinske ljubezni ostal doma, ko kliče domovina! Seveda smo ga vsi pogrešali, on pa nas. Tako je pisal namreč znancem in prijateljem. Dolg čas mu je bilo po Zvončku in po slovenski mladini. Upajmo vsi, da se kmalu udeležujejo njegove in naše želje.